

Tőkés-Bencze Zsuzsanna¹

Az asztal

(Úrvacsorai agenda)

„Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta.” (Mt 26,26)

Kedves Testvéreim!

Asztal. Ha ezt mondom, bizonyára az étel jut az eszetekbe, s az alkalmak, amikor körülülve az asztalt elfogadjátok a rá helyezett étkeket.

Amikor az úrvacsorával élünk, akkor is egy asztalhoz közeledünk, körülálljuk, s elfogadjuk az úrvacsorai jegyeket. Valahányszor ezt tesszük, Jézus életére és halálára emlékezünk, s mindig az utolsó vacsora képe elevenedik meg előttünk, az, ahogyan tanítványaival körülülte az asztalt, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, majd rendre tanítványainak adta.

Kedves Testvéreim! Az étel az életet jelenti. Így volt ez Jézus korának mediterrán világában, de így van napjainkban is. Az étel pedig sohasem a véletlen műve, hanem Isten áldása. Az isteni jószág abban fejeződik ki, hogy hozzájutunk az ételhez, a mindennapi betevőhöz. Nem hiába kapott olyan nagy hangsúlyt az utolsó vacsora, s vált olyan jelentőssé, hogy ezt a jézusi cselekedetet ünnepről ünnepre megismételjük.

Mit akart Jézus az utolsó vacsora által üzeni? Hogy azt megértsük, a Jézus korabeli ember szemével kell az eseményre tekintenünk. Az Ószövetség alapvető tanítása az isteni szövetségkötés. Isten szövetséget köt az emberrel, mondhatni szerződést kötnek, s ebből a szerződésből következik, hogy Isten oltalmazza az embert, gondját viseli, életesélyt biztosít neki, de az élet fenntartásához a lelkieken kívül elsősorban táplálék szükséges. Az elsődleges táplálék Izraelben is a kenyér volt. A kenyeret többnyire búzából sütik, a búza pedig a föld ölén szökken szárba és érik meg. A föld, a termőtalaj nem az emberé, hanem az Istené. Az em-

¹ A Magyar Unitárius Egyház Képviselő Tanácsa által meghirdetett úrvacsorai beszéd- és imapályázat III. helyeztje.

ber Istentől csak bérbe kapja a földet, de a valós tulajdonos Isten. Tehát Isten az, aki a kenyeret adja, aki ételt rendel ki számunkra, aki táplál.

Az evangéliumokban gyakran olvashatunk arról, hogy Jézus asztal mellé ül, elfogadja a kenyeret, az isteni áldást. De nem elhanyagolható az sem, hogy kiknek az asztalánál foglal helyet. A korabeli szokások előírták, hogy az asztalnál ülők azonos rangúak legyenek. Nem volt mindegy, hogy ki kivel ül asztalhoz. Jézus személyválogatás nélkül asztalhoz ül bárkivel. Számára csak az ember teremtetett mivolta számít. De miért fontos Jézusnak az asztalközösség? Mert üzenetet hordoz, Isten országára mutat. A jézusi asztalközösség előrevetíti az isteni uralmat, az Isten országát. A kenyér és a bor Isten örök jóságára utal, aki feltétel nélkül részeltet e javakban mindenkit. Azáltal, hogy Jézus nem válogatja meg az asztaltársaságát, megmutatja, hogy Isten mindenki számára elérhető, hogy Isten nem személyválogató. Isten nem tesz különbséget a szegény és gazdag, az előkelő és rongyos, a tanult egyetemi diplomával rendelkező és az egyszerű kétkezi munkás között.

Jézus asztala téged is vár, aki lelkileg összeroppantál, akiben megtört a harmónia, ez az asztal számodra is megterítettet. Isten mindenkit szeret, mindenkit megtart, személyválogatás nélkül.

Jézus a kenyeret tanítványainak adta az utolsó vacsorán, kifejezve Isten áldását veled. S ez az áldás rád is vár. Isten elérhető valóság, itt van. Átélnéd te is, kedves Testvérem, Istent. Jöjj, vedd kezébe a kenyeret és igyál a borból! S érezd, hogy az úrasztalánál levő vendégeskedés által Isten országa működik, és elért téged is! Itt a kenyér, gyere, nyújtsd ki kezébe! Hagyd, hogy táplálja tested és lelked! Gazdagítsd az istenközelség érzésével!

Kedves Testvéreim, köszönjük meg Istenünknek, hogy ennyire közel enged magához, és köszönjük meg Neki Jézust, aki tanítani tud bennünket nap mint nap!

Jer az Úrnak asztalához!

Ámen.